

HARCMISTRZ

MIESIĘCZNIK STARSZYNY HARCERSKIEJ
ORGAN NACZELNICTWA ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO

Rok 13. № 8

WARSZAWA

Sierpień 1930 r.

PRZED DZIESIĘCIU LATY.

Nawała bolszewicka szła na Warszawę. Zagrożenie stolicy, największe niebezpieczeństwo stojące przed Polską, wstrząsnęły Narodem. Rada Obrony Państwa zarządziła utworzenie Armji Ochotniczej i wezwała wszystkich pod broń. Harcerstwo zastały te wypadki rozproszone po całej Polsce, na wycieczkach, obozach, kursach.

W dniu 5 lipca ogłoszono odezwę Rady Obrony Państwa i tego samego dnia odbyła się u gen. Józefa Hallera, przewodniczącego Związku konferencja, której wynikiem było zgłoszenie przez Niego Radzie Obrony do dyspozycji całej organizacji Z. H. P., liczącej przeszło 30.000 członków. Rozkaz stawiający Związek w pogotowiu opracowano w dniu 6 lipca, a już dnia 7 rano podały go dzienniki.

„Bezpośrednio po otrzymaniu niniejszego rozkazu należy podwładne sobie oddziały postawić w pogotowiu. Normalnych prac: kursów, obozów drużyn nie przerywać, przeciwnie, prowadzić tem usilniej. Mocna, a nie poddająca się zdenerwowaniu, spokojna postawa Harcerstwa, wyteżona i wytrwała praca, będzie ważnym czynnikiem obrony narodowej. Nikomu nie wolno opuszczać stanowisk. Harcerze i harcerki znajdujący się na urlopie, zameldują się niezwłocznie w najbliższej komendzie, podając swój adres. Harcerzy, powołanych do służby wojskowej, zastąpią w ich obowiązkach bezpośrednio młodsi stopniem”.

„Harcerstwo polskie winno pójść w pierwszych szeregach służby obywatelskiej i żołnierskiej... Rozkazy szczegółowe będą wydane w dniach najbliższych, po otrzymaniu instrukcji władz państwowych”.

„Niezależnie od zorganizowania pogotowia organizacji harcerskiej, należy w miarę sił starać się o oddziaływanie na inne organizacje społeczne, aby stanęły do pracy. Przy każdej sposobności należy zachęcać nawet poszczególne osoby do służby ochotniczej...” (Rozkaz N. Z. H. P. l. 33, z dn: 7.VII:1920):

Organizowanie Harcerstwa do obrony Państwa napotykało na znaczne trudności: wielu wojskowych, którzy dzierżyli odpowiedzialne stanowiska w Z. H. P., musiało opuścić je, aby pójść na front. Przyjęliśmy wogóle zasadę, że każdy harcerz, zdolny do noszenia broni, winien pójść do szeregu — znów więc wiele stanowisk kierowniczych zostało bez obsady, sieć organizacyjna rwała się. Organizacja ostała się siłami instruktorskimi niezdolnymi do służby frontowej oraz przydzielonemi specjalnie przez Ministerstwo Spraw Wojskowych. Opiekę nad harcerzem - żołnierzem objęły Drużny pod kierunkiem Głównej Kwatery Żeńskiej.

W Głównej Kwaterze M. utworzono Dowództwo Harcerskich Oddziałów Ochotniczych, mające za zadanie powoływanie harcerzy do służby, organizowanie oddziałów i rozporządzanie nimi w porozumie-

niu z władzami wojskowemi, które rozkazem M. S. Wojsk. z dn. 7 sierpnia ostatecznie uregulowały sprawę służby harcerzy.

Rozkaz ten normował organizację „Harcerskich oddziałów wartowniczych” do ochrony granic i kolei, dalej zarządził, że o ile w jakimkolwiek oddziale harcerze stanowią więcej, niż 50% stanu, dany oddział otrzymuje prócz zasadniczej numeracji jeszcze nazwę „harcerski”, przyczem nakazywał „na dowódców wyznaczać o ile możliwości oficerów członków związków harcerskich, lub takich, którzy ruchowi harcerskiemu sprzyjają, albo conajmniej znają zasady i ideologję ruchu”, i zwracał uwagę „aby oficerowie postępowaniem swoim oddziaływali na młodzież będącą pod ich rozkazami w myśl zasad zawartych w prawie harcerskiem”. Trzecia część rozkazu dotyczyła pomocniczej służby harcerzy, poniżej lat 17, w charakterze gońców, pocztowych, telegrafistów, kolporterów i t. p.

Dowództwo Frontu Północnego rozkazem z dn. 28 września 1920 r. utworzyło „Inspektorat Harcerski przy Dowództwie Frontu”. Początek rozkazu brzmiał:

„Ze względu na to, iż około 20% ochotników w Armji Polskiej w formacjach ochotniczych stanowią harcerze, tworząc przy poszczególnych oddziałach frontowych jednostki bojowe oraz oddziały służby łączności, wywiadowczej i sanitarnej, a w szczególności w Dywizji Ochotniczej na froncie północnym, ustanawia się Inspektorat Harcerski... Zadaniem Inspektoratu jest podtrzymanie ducha harcerskiego w żołnierzach - harcerzach, w celu podniesienia tężyzny moralnej i fizycznej, oraz wartości bojowej oddziałów wojskowych”.

17 lipca oddziały harcerskie zmobilizowane rozkazami Głównej Kwatery, przybyły do Warszawy. Pierwsza staje na punkcie zbornym o godz. 12 w nocy Łódź, przyprawdzając 350 ludzi całego okręgu potem kolejno zgłaszają się okręgi: Piotrkowski — 140, Kaliski — 200, Radomski — 400, Warszawa z prowincją — 800, Polesko-Podlaski — 150. Razem w ciągu kilku dni b. Kongresówka zgłasza około 3000 harcerzy, którzy zostają wcieleni głównie do 201 i 205 p. p. Małopolska, Wielkopolska, Pomorze i okręg Lubelski organizują się i ćwiczą przeważnie na miejscu, we Lwowie, Poznaniu, Toruniu i Lublinie. Ogółem wstąpiło do Armji Ochotniczej około 6000 harcerzy, w służbie pomocniczej i zastępczej brało udział około 15.000 harcerzy i harcerzek niżej lat 17.

O tem, jak się zachowali harcerze w polu i jak zaznaczył się ich wpływ na otoczenie, świadczą m. inn. słowa Dowódcy Dywizji Ochotniczej, podpułk. Koca:

„Harcerze, jako materiał wojskowy odegrali rolę w Dywizji Ochotniczej nadzwyczaj chlubną. Mimo młodego wieku i niedostatecznego wyszkolenia, spowodowanego koniecznością szybkiej organizacji oddziałów ochotniczych, okazali się pierwszorzędnymi żołnierzami. Obawy, czy wskutek najcięższych warunków psychicznych, jakie się wytworzyły podczas odwrotu, nie zostaną zachwiany duch armii, okazały się płonne. Dywizja złożyła znakomicie egzamin bojowy: odwrót odbył w najcięższych warunkach netylko nie zachwiał w niej ducha, lecz go jeszcze wzmościł.”

D. O. pierwsza przed innymi sformowała rzekę Wkrę, przełamując napór bolszewicki. Bezpośrednio potem ruszono z Naiselska na Ciechanów i Przasnysz, które zostały wyłącznie przez D. O. zdobyte. Sukcesy D. O. zawdzięczamy przede wszystkim dobrej woli ochotników, którzy pokonywając własne zmęczenie i wyzerpanie długimi przemarszami, znali opór nieprzyjaciela. W ataku na Ciechanów wykonano bardzo skomplikowany manewr, który się powiodł tylko dlatego, że żołnierze odprzewiedzieli swemu zadaniu, pomimo niestychnącego przepięczenia i porażonych nóg.

We wszystkich bitwach D. O., począwszy od Łap i Suraza, a szczególnie pod Wyszomierzem, harcerze bili się z niezwykłym bohaterstwem. Harcerski Baon Wileński nad Wkrę sprawował się nadzwyczajnie.

Co do wpływu harcerzy na innych to zaznacza się on przede wszystkim w tem, że harcerze, pochłaniając w sobie element szabszy duchowo, przeobrażają go wkrótce na dobrych żołnierzy, zdolnych do najtrudniejszych zadań.”

Piękne świadectwo Harcerstwu dał także gen. J. Haller, stwierdzając ogromną rolę w utworzeniu Armii Ochotniczej „czy to była obrona Lwowa, czy teras pod Warszawą, harcerze prym wiodli. Młodzież harcerska stanęła pierwsza i dała znakomite kadry... Zachowanie się harcerzy było bez zarzutu. Bardzo wielu z nich, pamiętam, choć ciężkie rany odnieśli, choć bardzo osłabieni, o tem tylko myśleli, ażeby wrócić jaknajprędzej na front.”

Wódz Naczelny, Marszałek J. Piłsudski, zwrócił się do harcerzy w swym rozkazem, wydanym w r. 1921 na święto Dziesięciolecia Harcerstwa. Przytomniejszy rolę Harcerstwa w przygotowaniu do zbrojnej walki o niepodległość i uczestnictwo w niej harcerzy, tak mówi dalej Wódz Naczelny:

„W walkach o kresy wschodnie Miłkowski czy Ziemia Litewska, w walkach zeszło rocznych z przemożnym chwilowo wrogiem bralście czynny i chwalebny udział. Rozrużeni po oddziałach regularnej armii lub zgromadzeni w oddziale pułki w służbie wydawcowej, kurierskiej i frontowej, zdalnieś raz jeszcze egzamin ze swej dojrzałości obywatelskiej i gotowości do ofiar, zawsze świeciec swym starszym towarzyszom broni przykładem wysokiego pojmovania swych ochotniczo na się wziętych obowiązków.”

Oddając cześć poległym za Ojczyznę kolegom naszym, wyrażam Wam Harcerze podziękę i uznanie za dotychczasową służbę.”

Wspomnienie otych dni pełnych grozy, ale i pełnych podniesienia ducha i chwały, niechaj nam będzie zachętą do coraz lepszej, ofiarniejszej Służby Ojczyźnie w zwartych szeregach harcerskich.

St. Sedlaczek.

Zasady metodyki harcerskiej.

Opieram się w tym szkicu przede wszystkim na dziełach Skauta Naczelnego Świata, gen. Baden-Powella, z których dwa wydane już w polskim przekładzie, wskazują jako niezbędną lekturę każdego, kto chce w Harcerstwie przodować. Są to „Wskazówki dla skautmistrza” i „Wilczątka”¹⁾.

Zainteresowanie chłopca sobą samymi i swoimi rzeczami, to pierwszy cel harcmistrza, a zarazem jedna z głównych wskazówek dla niego. „Praca skautowa polega głównie na wzbudzeniu w chłopcu ambicji i chęci do uczenia się dla siebie, osiąga się to przez poddawanie czynności, które pełniane błędnie, aż wskutek doświadczenia, zacznie podążać do celu, a które następnie uczą go przez porównanie z tym, co już osiągnął. Różne rodzaje i szczegóły zadań, podane w „Scouting for Boys”, je jedynie podsuwają czynności, z których drużynowy może wybrać te, które będą odpowiednie dla poziomu i wychowania, to jest zachęcić chłopca do tego, aby samodzielnie się uczył, z własnego popędu, rzeczy, które pomagają w wyrobieniu charakteru” (Wsk. 48). „Wychowanie samego siebie, to jest to, czego chłopiec samodzielnie się uczy — do 10, co pozostawia jego własności i będzie nim kierować w późniejszym życiu znacznie więcej, niż to, co mu nauczyciel włoży w głowę na lekcji.” (Sc. 234).

„Niezbędnym warunkiem naszego systemu wychowania jest: stanąć samemu na miejscu chłopca, patrzeć na rzecz z jego punktu widzenia — przedział, widzieć mu przedmiot w takiej postaci, jaka mu się podoba, i w ten sposób osiągnąć by sam się uczył, a nie aby w niego wkuwać.” (Sc. 311).

Cały szereg środków zmierza do tego zainteresowania chłopca swoją własną sprawnością cielesną i duchową. Wychodzi się od zapaelowania w sobie patriotyzmu i każdej chwili chciałby jakoś służyć Ojczyźnie. Stawia się młodzieży przed oczy wielkie postaci historyczne, dzielnych ludzi, ideał wychowawczy będący syntezą cnot rycerza średniowiecznego — szlachetnego Indjancina czy Zulusa — wreszcie skauta trapera — pioniera cywilizacji. Zachęca się w gawędach przy ognisku do naśladowania tych wzorów. Aby móc iść w ich ślady, trzeba być jak oni dzielny, odważny, rycerski, wiernym towarzyszem, lojalnym podwładnym, taktownym przełożonym. Te cnoty trzeba w sobie wyrobić i oto wchodzi w grę cały obfity zasób środków skautowych.

Przechodząmy już do drugiej zasady: Wskazanie wychowankowi kodeksu życia codziennego. Łatwo to nawiązać do obrazów z życia otych szlachetnych przodków czy współczesnych wielkich ludzi: bez zasad moralnych i bez stosowania się do nich nie stałby się tem, czem byli

¹⁾ „Wskazówki dla skautmistrza”, Roberta Baden-Powella, teoria skautingu dla drużynowych, przekład i uwagi Stanisława Szulca, Warszawa, 1920. „Dział Wychowawczy” c. 1, Warszawa, 2. H. P.

²⁾ Sir Robert Baden-Powell, Wilczątka, z upoważnienia autora przetłumaczył Dr. Tadeusz Strumiłło, t. 1. Książnica Białej i Kult. Fiz., Warszawa, 1929. t. II. Księgarnia św. Wojciecha 1928 r.

³⁾ „Gawym skrótem: „Wsk” na oznaczenie „Wskazówek” cyfra obok podaje stronę, „Sc” na oznaczenie angielskiego oryginału „Scouting for Boys”

Chwila skupienia...

Weselić się zawsze w Panu; powtórze mówię, weselić się. Św. Paweł do Filipianów 4, 4.

A ja wam powiadam: iż każdy, który się gniewa na brata swego, będzie winien sądu. A który rzekł bratu swojemu: Raka: będzie winien sądu. A który rzekł: głupiec: będzie winien ognia piekielnego.

Św. Mateusz 5, 22.

Leć przez złociste i uy uszytko: gniew, rozgniewanie, złość, bluźnierstwo, szkaradną mowę z us uszych.

Św. Paweł do Kološan 3, 8.

A my, którzyśmy mocniejsi, powinniśmy znosić krękości słabszych.

Św. Paweł do Rzymian 15, 1.

Harcerz jest zawsze pogodny.

Harcerz nie zniechęca się, nie żąda, nie zna, co to dasy; Szczególnie w chwilach niepowodzenia obce są harcerzowi wybuchy prostacka; nie klnie wtydy i nie przyszwaga; zmusza się raczej do milczenia i uśmiechu.

dla swego kraju, dla świata, czem są dla nas, jako wtydy. Przyłącza się tu równocześnie jeszcze jeden myślowy, swoistego skautowego, ujmowania: życie jako gry. W grze każdej są niezbędne prawa, w których życie niezbędne prawa mordercy. Dla skauta podaje je prawo skautowe i skautowe przyrzeczenie.

Całe życie harcerza to wielka gra — tak sformułować by można dalszą tezę. Netylko skautowie niemal zajęcia skautowe są grami opartymi o zasady współwzajemności i współdziałania. Cały skauting, całe harce — to wielka gra. Stawka idzie o lepszą służbę Bogu, bliżnim, o dokładniejsze stosowanie się do prawa. W grze życia decyduje o wygranej zasadnicze nastawienie ideowe. Baden-Powell umie znaleźć dla różnych okresów rozwoju chłopca odpowiednie am w ośrodku zainteresowania, główne idee, przenikające całość życia, zajęć, ćwiczeń, gier, gawęd, w tym okresie. Dla najmłodszego takim ośrodkiem jest przyzwyczajenie przgód Mowgliego w dzungli. Tym najmłodszemu wtylczakowi stawia się przed oczyma mity wtylczace, które w w grach wyrażać. Ośmięsza się w ich oczach kłótniwość i apoleczność bandarłok, tuszacy małp. A gdy nie wszystkie cele da się osiągnąć przez skupienie zainteresowań około tego ośrodka, B. P. stwarza drugi: życie krasnoludków, mitych, cichych duszków robiących dobre ludzi, najpierw w najbliższym kole rodzinnem, potem w coraz szerszym kręgu.

Harcerz - podrostek zostaje wciągnięty w sferę ideał skautów, pionierów cywilizacji. Jak oni musi dać sobie radę w pierwotnych warunkach życia, nojąc w wtylczace, jakie w w nauce, sam gotuje, buduje mosty i urządzenia roczne. Przeżywa życie pioniera — czasem życie rycerza, wyruszając na poszukiwanie przgód, by nieść pomoc potrzebującym.

Służba — to hasło ośrodkujące w trzecim okresie, wczesnym młodzieńczym, okresie starszego skautmistrza, zazwyczaj się w Anglii w 17. P. z. życia Rover, wtylczace, wędruje poprzez życie ku szczęściu. Warunkiem szczęścia „traktować życie jak grę i dawać Miłość” — Miłość zwycięża. To też ci st. sk. organizują drużyny samarytańskie, pozarnicze, ratownicze w kopalniach, zajmują się chorymi i kalekami — ić też dziełem w b. znacym stopniu było zorganizowanie i przeprowadzenie wielkiego zlotu skautowego w 1929 roku.

c. d. n.

Sposobność dobrego uczynku.

ZRÓDŁA RADIOCYNNYNE W POLSCE.

Otrzymałmy następujące pismo:

Komitet Funduszu Kultury Narodowej przy Prezydium Rady Ministrów zlecił mi przeprowadzić badania nad radioizocynną źródeł w Polsce.

Ponieważ obecny stan badań (geologicznych na ziemiach polskich nie daje często wyraźnych wskazań, gdzie je szukać, należy się kierować wskazówkami ubocznymi, wynikającymi z właściwości tych źródeł, przede wszystkim zaś z ich własności licznycy, stwierdzającymi czasem przez lud miejscowy.

Dlatego zwracam się do harcerki i harcerzy, jeżeli wiedzą o podobnych źródłach, o przesłanie mi następujących wiadomości:

1) Nazwa źródła, uważanego przez ludność za lecznicze.

2) Blizsze określenie miejscowości, w której wtylczak źródło (powiat, parafia, gmina i t. p.)

3) Do jakiej rzeki, lub rzeczułki wstąpił, strumyk wypływający z tego źródła, i z której strony? (mapka).

4) Jakie są możliwości dojazdu? (stacja kolei, poczty i telegrafu, możliwość dostania pomocy lub auto, zamieszkanie na plebanji, we dworze, na posterunku P. P., lub w gospodzie).

5) Jaka jest odległość źródła od ludzkich osiedli, wzgl. od domu, gdzie możnaby zamieszkać i przeprowadzić badania, trwające dla każdego źródła po parę dni.

6) Jak obfite jest źródło? (w przybliżeniu w litrach na minutę). Czy wysycha w czasie lata, czy zamrzyna w zimie.

7) Czy jest to źródło t. zw. szkiełne, czy mineralne. Czy posiada jakiebś szczególne własności, czy otoczone jest wybitnie obfita roślinnością.

8) Czy i jakie udrzdrowienia zostały uzyskane przez skautów wtylczacy z tego źródła. Kto został udrzdrowiony i kiedy?

9) Czy żyją świadkowie tych udrzdrowień. Kto je stwierdził?

10) Kto jest właścicielem źródła? (imię i nazwisko, adres).

11) Nazwisko i adres podającego te wiadomości.

12) Uwagi.

Odpowiedzi na te pytania proszę skierować do mnie: Poznań, ul. Fredry 10. Coll. Med. Uniwersytet, Inst. S. Grabianka:

Na podstawie zebranych tak drogą wiadomości mam zamiar ułożyć marszrutę mej naukowej wyćieczki, poczem przybyłbym do wskazanych miejscowości z aparatem dla przeprowadzenia pomiaru radioizocynną źródeł na miejscu.

Użytkane wyniki badań zostaną ogłoszone drukiem.

Celem tych badań jest znalezienie źródeł, nadających się do eksploatacji, jako lecznicze.

Inst. Grabianka.

Zachęcam do udzielenia tej pomocy i dziękuję za wiadomości od drużyn, które ten dobry użytek wykonywały. Wymienione one zostaną w naszym piśmie.

Redakcja.

Harcerki i harcerki mogą brać udział także w drugim konkursie „głotkrowym”, dla sportowców. Informacje: Związek Związków Sportowych, Warszawa, Wiejska 11.

dziękowanie i powiedzieć im, że mam nadzieję, spotkać się z nimi w bliskiej przyszłości“.

W czasopiśmie „Kentish Times“ (z dn. 9.V.1930) zamieścił W. Carveth Rowe obszerny artykuł, jak pisze p. Spencer który nam uprzejmie nadesłał odbitkę, „oficjalne sprawozdanie z wycieczki“.

Mamy tam duży ustęp poświęcony Gdyni, z wyraźnym zrozumieniem jej znaczenia dla Polski i podkreśleniem szybkiego tempa budowy i rozwoju portu, jest wzmianka o Gdańsku, do którego część wycieczki zbieżyła, przy pomocy dny Frankowskiej, obszernie opisuje autor pobyt w Warszawie, poświęcając specjalny ustęp „zadziwiającemu przyjęciu“, święconemu urządzonemu przez Koło Przyjaciół przy Zarządzie Oddziału. Wielkie wrażenie wywarł na skautów Kraków, zachwycili się Wieliczką. W Krakowie p. Spencer przemówił przez radio. Na Śląsku postawiono gości przez trudnym zadaniem wyboru między zwiedzeniem zakładów przemysłowych, a wizytą u... żubrów. Z artykułu zdaje się wynikać, że wszyscy wybrali... żubry: „mogą zginąć, nim tu drugi raz przyjedziemy“. Sprawozdawca podkreśla gościnność Dyr. Ciszewskiego, dzięki któremu skauci mogli zobaczyć „wesele śląskie“, potem, poprzez przyjęcie w Katowicach, prowadzi nas do Poznania, wspominając mile serdeczność przyjęcia przez Prezydium Miasta i poprawność angielskiego u przemawiających. Z Poznania Dr. Kolszewski wysłał do pani Spencer pocztą lotniczą bukiet róż z napisem: „od polskich harcerzy z promieniami polskiego słońca“. Kończy się sprawozdanie wspomnieniem krakowskiego trębacza z wieży Marjańskiej.

Skautowy obóz dla bezrobotnych wizytował niedawno Baden - Powell. Prowadzi go Miss Doris Mason w Eynsham. Chłopców przygotowuje się tam do wysłania jako kolonistów. Prócz zajęć skautowych, pracują w pobliskich fermach, pod kierunkiem gospodarzy zaprawiając się do rolnictwa, które będzie ich głównym zajęciem na kolonjach. Po trzech miesiącach takiego ćwiczenia wyjadą do Kanady.

B. P. w sądzie rozwodowym. W pewnym piśmie pod tym tytułem opisują, że przed sądem stanęła para, żądając rozwodu. Gdy sędzia zapytał dlaczego chcą się rozwieść, odpowiedziano mu, że przyczyną jest kłótnia na tle wojny Burskiej. Oto jedna ze stron rozwodowych wyraziła się, że B. P. był „osłem“, na co druga odpowiedziała tak mocnym argumentem, iż doszło niemal do bójk.

30% niepalących jest podobno w Anglii. B. P. zwraca na to uwagę, jako na pocieszający objaw i nowy argument w przestrzeganiu chłopców przed paleniem.

Orkiestra ustnych harmonijek, złożona ze skautów ułomnych, występowała niedawno w Town Hall w Oksfordzie, prócz harmonistów byli w niej dobosze i cymbaliści. Znajdujemy przytem wzmiankę, że w Anglii istnieje 107 drużyn skautów ułomnych.

Georg Dymoke Green, wydawca „The Scouter“ i wybitny, choć młody jeszcze, skautmistrz angielski zmarł, ku wielkiemu żalowi towarzyszy pracy.

Rozszerzenie kompetencji komendantów okręgowych w Anglii (odpowiadających naszym hufcowym) nastąpiło w kierunku poddania ich nadzorowi wszelkich obozów, rozbijanych na ich terenie, oraz wszystkich skautów, znajdujących się w okręgu, choćby chwilowo. Zastrzeżono również, że żadna grupa skautowa nie może obozować bez zezwolenia swego kom. okr. (hufcowego).

Oszust w mundurze instruktora harcerskiego Bronisław Górny grasuje na terenie Chorągwi Poznańskiej, nawiązując z harcerzami znajomości oraz legitymując i odbierając oznaki harcerskie, zbierając pogłównne. Rysopis: mundur instruktorski, krzyż I stopnia, płaszcz gumowy zniszczony, czapka studencka, wzrost średni, twarz opalona. Podaje się za pfm. Góreckiego lub Kowalskiego, studenta medycyny. Występuje także jako harcmistrz Pfeiffer.

Dział Wydawnictw Związku Harcerstwa Polskiego

Poleca książki i broszury:

BADEN POWELLA

„WSKAZÓWKI DLA SKAUTMISTRZÓW“

Przekład i przypisy St. Sedlaczka.

Cena 4 zł., z przes. pocztową 4.50.

ST. SEDLACZEK

HARCERSTWO W SZKOLE

Z bibliografią najważniejszych podręczników. — Cena 30 groszy.

Leńnie obozy i kolonje harcerskie—w opr. T. Maresza	1.80
Zbiór przepisów obow. w Z. H. P. (Rocznik harcerski 1928).	4.00
Organizacja Harcerstwa — Sedlaczekowie, zeszyt I	0,30
Organizacja Harcerstwa—Sedlaczekowie, zeszyt II—III	1,20
Wskazówki higien. do wyciecz. Wyprawa obozowa	0,30
Sprawozdanie Nacz. Rady Harc. za r. 1926	1,00
Sprawozdanie Nacz. Rady Harc. za r. 1927	1,00
Sprawozdanie Nacz. Rady Harc. za r. 1928	1,00
Harcerstwo w obozach — obficie ilustr.	2,50
Jak pracować w Starszym Harcerstwie	1,00
Praca Kół Przyjaciół Harcerstwa — Czajkowska	0,50
Harcerstwo w szkole — St. Sedlaczek	0,30
Podstawy etyczne skautingu — Sedlaczek	0,75
Bibliografia harcerska — Sedlaczek	0,70
Kształcenie Starszyny. Wychowanie Wodzów	0,75
Józefa Joteyko — Sedlaczek	0,30
Poznaj przyrodę, St. Gibess	1,00
Kurjerki — powieść harc. — J. Michalski	1,50

Broszury propagandowe.

W Polsce będzie lepiej! — Sedlaczek	0,10
Znaczenie zagadnienia alkoholizmu—Dr. A. Wroczyński	0,20
Harcerstwo przeciw alkoholowi	0,20
Zadania Harc. w dobie dzisiejszej — Sedlaczek	0,20
Obóz harcerski — Sedlaczek	0,20
Idea ochrony przyrody — Opacki	0,20
Pocztówki z św. Jerzym	0,20
Skaut Słowiński Nr. 1, Nr. 2	po 1,20
Nabywać można w Adm. „Harcmistrza“, ul. Zielna 35 m. 9. Konto P.K.O. 10020 oraz w C. Komisji Dostaw Z. H. P., Warszawa, Traugutta 2.	

Korespondencja Redaktora.

Sprawozdanie ze Zlotu Narodowego w Poznaniu.

Dzięki ofiarności P. Prezydentowej Zychlińskiej i uregulowaniu długów przez znaczną część drużyn (szkoda, że jeszcze wiele zalega!), G. K. zdobyła fundusz na wydanie sprawozdania zlotowego. Projektowane jest ono w formie wydawnictwa ilustrowanego.

Proszę o nadsyłanie na moje ręce materiałów do tego wydawnictwa w formie artykułów, notatek, wspomnień, fotografii, rysunków etc. Jeżeli powiedzie się ono, zyskamy wartościowy druk propagandowy.

Hufcowym w Łęczycy serdecznie dziękuję za korespondencję. Większość wykorzystał „Harcerz“, który wyszedł wcześniej. „Harcmistrz“ prosi o wiadomości z zakresu wewnętrznej pracy drużyn z obserwacjami metod, programów, nowych gier i ćwiczeń.

Prenumerata kwart. zł. 3.50 wraz z przes. poczt. Cena numeru zł. 1.40. Konto P.K.O. Nr. 10020.

Rekopisy bez podpisu i adresu autora nie będą przez Redakcję uwzględniane.—Rekopisów nadesłanych Redakcja nie zwraca.

Wydawca: Naczelnictwo Z. H. P. w osobie Stanisława SEDLACZKA, Warszawa, Zielna 35 m. 9. Telefon 101-20.

Redaktor: Stanisław SEDLACZEK.

Administracja: Zielna 35 m. 9. Tel. 101-20, od godz. 10 do 12. Konto P. K. O. 10020.

Druk „LECH“, Warszawa, Koszykowa 33.

Oplata pocztowa opłacona ryczałtem.

NACZELNICTWO ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO WIADOMOŚCI URZĘDOWE

Rok 8 (XII) Nr. 8—9.

W A R S Z A W A

Sierpień—Wrzesień 1930 r.

ROZKAZ NACZELNICTWA Z. H. P. L. 11, z dnia 11 sierpnia 1930 r.

PRZYRZECZENIE HARCERSKIE.

MAM SZCZERĄ WOLĘ CAŁEM ŻYCIEM PEŁNIĆ
SŁUŻBĘ BOGU I OJCZYŹNIE; NIEŚĆ CHĘTNĄ POMOC
BLIŹNIM; BYĆ POSŁUSZNYM PRAWU HARCERSKIEMU.

MAM SZCZERĄ WOLĘ CAŁEM ŻYCIEM PEŁNIĆ
SŁUŻBĘ BOGU I OJCZYŹNIE; NIEŚĆ CHĘTNĄ POMOC
BLIŹNIM; BYĆ POSŁUSZNĄ PRAWU HARCERSKIEMU.

PRAWO HARCERSKIE.

1. HARCERZ SŁUŻY BOGU I OJCZYŹNIE I SU-
MIENNIE SPEŁNIA SWOJE OBOWIĄZKI.

Gdziekolwiek harcerz się znajduje, stara się czyny swoje uzgodnić z wolą Boga i zrozumieć, czego od niego Ojczyzna wymaga.

2. NA SŁOWIE HARCERZA POLEGAJ, JAK NA
ZAWISZY.

Harcerz ceni swą godność; jest prawdomówny; kłamca nie wart być harcerzem.

Harcerz nie rozróżnia słowa zwyczajnego, któreby nie zobowiązywało, od słowa honoru, którego dopiero się nie łamie.

Harcerz waży słowa swoje; na wiatr ich nie rzuca.
Obludą i fałszem się brzydzi.

3. HARCERZ JEST POŻYTECZNY I NIESIE POMOC
BLIŹNIM.

Ten obowiązek ma spełniać z największym nakładem sił i poświęceniem bez względu na swoją wygodę lub korzyść, nawet na bezpieczeństwo.

W niepewności, co w danej chwili wykonać, zapyta harcerz samego siebie, co lepsze dla innych? i to, jako swój obowiązek, wykona.

Harcerz szuka skrzątnie sposobności, by codziennie wyświadczyć komuś choćby drobną przysługę.

4. HARCERZ W KAŻDYM WIDZI BLIŹNIEGO, A ZA
BRATA UWAŻA KAŻDEGO INNEGO HARCERZA.

Gdy harcerz spotka drugiego, choćby nieznanomego harcerza, postępuje z nim, jakby z najlepszym znajomym i służy mu radą i pomocą.

Harcerz nigdy z góry na innych nie patrzy, dlatego, że są biedniejsi, albo do innej warstwy społecznej należą.

Harcerz nigdy nie da się opanować zawiści względem bogatszych lub szczęśliwszych.

5. HARCERZ POSTĘPUJE PO RYCERSKU.

Jest grzeczny dla wszystkich, a szczególnie uprzejmy dla kobiet; otacza opieką dzieci; zawsze chętnie wspiera starców, słabych i ułomnych, a dzielnie i śmiało broni pokrzywdzonych. Nie przyjmuje za swe usługi żadnej nagrody.

6. HARCERZ MIŁUJE PRZYRODĘ I STARA SIĘ
JĄ POZNAĆ.

Harcerz chroni zwierzęta przed dręczeniem i sam im nigdy krzywdy nie czyni; nie zabija więc bez potrzeby nawet owadów; nie niszczy drzew i innych roślin, wogóle — niczego w przyrodzie.

7. HARCERZ JEST KARNY I POSŁUSZNY RODZI-
COM I WSZYSTKIM SWOIM PRZEŁOŻONYM.

Posłuch harcerski przyczynia się do wyrobienia kar-
ności w życiu społecznym.

Każdy rozkaz harcerski musi być wykonany natych-
miast i ochotnie, choćby był niemity.

Przy rodzicach i przełożonych stoi harcerz w dobrej
i złej doli; nawet mówić źle o nich nie pozwala przy sobie.

1. HARCERKA SŁUŻY BOGU I OJCZYŹNIE I SU-
MIENNIE SPEŁNIA SWOJE OBOWIĄZKI.

Gdziekolwiek harcerka się znajduje, stara się czyny swoje uzgodnić z wolą Boga i zrozumieć, czego od niej Ojczyzna wymaga.

2. NA SŁOWIE HARCERKI POLEGAJ, JAK NA
ZAWISZY.

Harcerka ceni swą godność; jest prawdomówna, kto
kłamie, nie wart być harcerką.

Harcerka nie rozróżnia słowa zwyczajnego, któreby nie zobowiązywało od słowa honoru, którego dopiero się nie łamie.

Harcerka waży słowa swoje; na wiatr ich nie rzuca.
Obludą i fałszem się brzydzi.

3. HARCERKA JEST POŻYTECZNA I NIESIE POMOC
BLIŹNIM.

Ten obowiązek ma spełniać z największym nakładem sił i poświęceniem bez względu na swoją wygodę lub korzyść, nawet na bezpieczeństwo.

W niepewności, co w danej chwili wykonać, zapyta harcerka samej siebie, co lepsze dla innych? i to, jako swój obowiązek, wykona.

Harcerka szuka skrzątnie sposobności, by codziennie wyświadczyć komuś choćby drobną przysługę.

4. HARCERKA W KAŻDYM WIDZI BLIŹNIEGO,
A ZA SIOSTRĘ UWAŻA KAŻDĄ INNĄ HARCERKĘ.

Gdy harcerka spotka drugą, choćby nieznaną harcerkę, postępuje z nią, jakby z najlepszą znajomą i służy jej radą i pomocą.

Harcerka nigdy z góry na innych nie patrzy, dlatego, że są biedniejsi, albo do innej warstwy społecznej należą.

Harcerka nigdy nie da się opanować zawiści względem bogatszych lub szczęśliwszych.

5. HARCERKA POSTĘPUJE PO RYCERSKU.

Jest grzeczna i uprzejma dla wszystkich; otacza opie-
ką dzieci; zawsze chętnie wspiera starców, słabych i ułom-
nych, a dzielnie i śmiało broni pokrzywdzonych. Nie przyjmuje
za swe usługi żadnej nagrody.

6. HARCERKA MIŁUJE PRZYRODĘ I STARA SIĘ
JĄ POZNAĆ.

Harcerka chroni zwierzęta przed dręczeniem i sama im
nigdy krzywdy nie czyni; nie zabija więc bez potrzeby nawet
owadów; nie niszczy drzew i innych roślin, wogóle — niczego
w przyrodzie.

7. HARCERKA JEST KARNA I POSŁUSZNA RODZI-
COM I WSZYSTKIM SWOIM PRZEŁOŻONYM.

Posłuch harcerski przyczynia się do wyrobienia kar-
ności w życiu społecznym.

Każdy rozkaz harcerski musi być wykonany natych-
miast i ochotnie, choćby był niemity.

Przy rodzicach i przełożonych stoi harcerka w dobrej
i złej doli; nawet mówić źle o nich nie pozwala przy sobie.

8. HARCERZ JEST ZAWSZE POGODNY.

Harcerz nie zniechęca się, nie żala, nie zna co to dąs. Szczególnie w chwilach niepowodzenia chce są harcerzowi wybuchy prostacka; nie kłnie wstydy i nie przysięga; zmusza się raczej do milczenia i uśmiechu.

9. HARCERZ JEST OSZCZĘDNY I OFIARNY.

Oszczędny nie przez skąpstwo, lecz przez przorność, by nie być ciężarem dla innych i pomagać potrzebującym; ofiarny — na oddanie i nakarmienie Matki-Ojczyzny". Gry harcerskie i uogóle trwoniące czasu i majątku, uważa za grzech narodowy.

10. HARCERZ JEST CZYSTY W MYŚLI, MOWIE I UCZYNKACH; NIE PALI TYTONIU, NIE PIJE NAPÓJÓW ALKOHOLOWYCH.

Harcerz brydzi się wszelkim brudem, unika złego towarzystwa, nie pozwala w swojej obecności nie tylko czyścić, ale nawet mówić i dowcipkować nieprzyzwoicie.

Harcerz stroni od trucia, skądziących ciała i duszy. Chce zachować zdrowie i sily dla siebie i dla dobra ogółu; pragnie dawać dobre przykłady drugimi; pragnie się do rozszerzenia zasad wstrzemięźliwości, a przez to do zmniejszenia spuszczeń, jakie te nalogi sprawiają posterd szerokich warstw narodu.

St. Sedlaczek, hm. Rp.
Za Sekretarza Generalnego.

ROZKAZ NACZELNICTWA Z. H. P. L. 12 z dnia 14 sierpnia 1930 r.

DZIESIECIOLECIE „CUDU NAD WISŁĄ”.

Dziesiąt świętym rocznicę owych dni sierpniowych, w których Naród, dzięki pomocy Bożej, ustawił się w Krotwiej Korony Polskiej; odrzuciłszy walki i spory, skupił się pod rozkazami Rządu i Naczelnego Wodza, odniósł świetne zwycięstwo nad hordami barbarzyńskimi, co zgładzało zagrożą natchynię Ojczyznę naszą, ale całej cywilizacji zażył.

Gdy wróg stał już w urosł Stolicy, gdy opuszczał ją przedstawicielstwo zagraniczne, a tylko ówczesny Nuncjusz, obecny Ojciec Święty Pius XI pozostał, by dzielić z nami dole i niedole, a po strasznych tygodniach oduruli i porażek, nadszedł w dzień Wniebowstąpienia Najświętszego Przemien, który zdecydował o losach Polski i Europy.

Raz jeszcze Naród nasz wyznał, że zdalna moc ludzka nie zdoła go złamać — ni zniszczyć, gdy zdobędzie się na wewnętrzne zespolenie.

Harcerstwu zapisał w roku 1920 jedną z najpiękniejszych kart swojej historii.

Harcerze starsi stał się pierwszym ośrodkiem skupienia oddziałów Armii Ochotniczej. Harcerki

ROZKAZ NACZELNIKA GŁÓWNEJ KWATERY M. L. 15. z dnia 15 sierpnia 1930.

110. DZIESIECIOLECIE „CUDU NAD WISŁĄ”.
Rocznice Dziesięciolecia świętym uroczyscie się wszystkich środowiskach i drużynach. Niechaj przypomnienie sprawności i gotowości bojowej Harcerstwa w r. 1920, wzbudzi w nas ambicję udoskonalenia naszego „zwaniwa” lotnym zawsze był gotowi na woj Ojczyznę.

111. POZYTEK NOWEGO ROZKAZU HARCERSKIEGO.
Wypoczęci, pełni sily i zapalu wracacie do pracy po harcach letnich. Wykorzystajcie te chwile do takiego nastawienia życia w drużynach, aby przez cały rok biegnę ono — po harcersku.

W tym roku będziemy obchodzili Dwaścieciolecie Harcerstwa w Polsce. Najbardziej znaczącą rolę naprzód w pracy nad tym. Pragnę, by hasłem naszym w tym szece-

8. HARCERKA JEST ZAWSZE POGODNA.

Harcerka nie zniechęca się, nie żala, nie zna, co to dąs. Szczególnie w chwilach niepowodzenia chce są harcerce wybuchy niezadowolona, gniewu, grymasów; zmusza się raczej do milczenia i uśmiechu.

9. HARCERKA JEST OSZCZĘDNA I OFIARNA.

Oszczędna nie przez sknerstwo, lecz przez przorność, by nie być ciężarem dla innych i pomagać potrzebującym; ofiarna — na oddanie i nakarmienie Matki-Ojczyzny". Gry harcerskie, strojenie się i wogóle trwoniące czasu i majątku, uważa za grzech narodowy.

10. HARCERKA JEST CZYSTA W MYŚLI, MOWIE I UCZYNKACH; NIE PALI TYTONIU, NIE PIJE NAPÓJÓW ALKOHOLOWYCH.

Harcerka brydzi się wszelkim brudem, unika złego towarzystwa, nie pozwala w swojej obecności nie tylko czyścić, ale nawet mówić i dowcipkować nieprzyzwoicie.

Harcerka stroni od trucia, skądziących ciała i duszy. Chce zachować zdrowie i sily dla siebie i dla dobra ogółu; pragnie dawać dobre przykłady drugimi; pragnie się do rozszerzenia zasad wstrzemięźliwości, a przez to do zmniejszenia spuszczeń, jakie te nalogi sprawiają posterd szerokich warstw narodu.

Podstawa: Uchwała X Nadzwyczajnego Zjazdu Wodza z dnia 27 kwietnia 1930 r. co do zmiany Prawa, oraz XLVIII Zjazd Naczelnej Rady Harcerskiej z dnia 25 kwietnia 1930 r. co do zmiany instrukcji.

(—) Soltan
Przewodniczący Z. H. P.

i miodsi, w służbie samarytąskiej lub wyręczając żołnierzy w pracach pomocniczych, umożliwili wykonywanie na froncie wszystkich sił zbrojnych do frontowej służby. Wszyscy do szeregów zwyciężonych wojaków i odurulem niesli ducha utępy z zwycięstwem. Bohaterska śmierć harcerza s. p. Księdza Ignacego Skarupki, w najbardziej zagrożonym punkcie frontu pod Warszawą i w najcięższej chwili chwiania się linij bojowej, jest jakby symbolem otłazy życia tych uosobień, którzy w otępy mory i w otępy otłazy Ojczyznę w czasach najcięższych Jej zagrożenia.

Przenosząc się myślą w dni zwycięstwa i chwylu wspomniamy o powolanych na Wieczną Wierę członkach Związku i pomódlmy się za ich dusze. Cześć ich pamięci.

Dla wszystkich nas niechaj przypomnienie Cudu nad Wisłą będzie pokrzepieniem serc i podniętą do coraz lepszej, wytrwałszej, ofiarniejszej Służby.

Stanisław Sedlaczek. (—) Soltan.
Za Sekretarza Generalnego. Przewodniczący Z.H.P.

gólnie roku była sumiennosć wykonania. Przejrzyjcie więc programy Wasze, drużyny i osobno, powiadcie, czy zdatność je wykonac, zakreślić mniej w projekcjach, ale co postanowicie, wykonajcie doskonałe.

112. PORZĄDEK I ZNAKOWANIE ROZKAZÓW NACZELNIKA GŁÓWNEJ KWATERY.

Wprowadzam następujące tytuły, kolejność i znakowanie punktów w rozkazach N. G. K. M.:
1. Rozkazy okolicznościowe. Przepisy stałe obowiązujące.
11. Rozkazy okolicznościowe.
12. Statut, regulaminy i instrukcje.

13. Zmiany statutu, regulaminów i instrukcji.
Wyjaśnienia regulaminów i instrukcji.
15. Wskazówki i zalecenia.

2. Zarządzenia bieżące.

21. Zarządzenia w sprawach bieżących.
22. Przypomnienia w sprawach bieżących.
23. Wskazówki w sprawach bieżących.
24. Zarządzenia bieżące dla pewnych terenów.

3. Porządki walnych wydawnictw.

41. Wpis drużyny.
42. Wykreszenie (rozwiązanie) drużyny.
43. Wykreszenie — wykreślenie z motywacją.
Zmiana nazwy — wykreślenie z motywacją + wpis.
44. Wpis zreszen staroszarharskich.
44. Wykreszenie (rozwiązanie) zreszen st. h.

5. Hufce.

51. Mianowania hufcowych.
52. Mianowania współpracowników hufcowych.
53. Mianowania linie w hufcach.
54. Zwolnienia hufcowych.
55. Zwolnienia współpracowników hufcowych.
56. Zwolnienia innych osób.

6. Chorągwie.

61. Mianowania komendantów i zastępców.
62. Mianowania członków komend.
63. Mianowania komisji prób starszyny.
64. Zwolnienia komendantów i zastępców.
65. Zwolnienia członków komend.
66. Zwolnienia członków komisji prób.

7. Główna Kwatery.

71. Mianowania kierowników wydziałów, członków czynnych, referentów.
72. Mianowania wzytatorów.
73. Mianowania linie.
74. Zwolnienia kierowników wydziałów, cz. et., refer.
75. Zwolnienia wzytatorów.
76. Zwolnienia linie.

8. Mianowania Starszyny.

81. Harcerzista Rzeczypospolitej.
82. Harcerzista.
83. Podharcerzista.
84. Dzielnice harcerskie.
85. Instrukcje techniczne.
86. Powołania członków współdziałających do służby instruktorskiej.

9. Urlopy, zmiany przydziału, zwolnienia starszyny.

91. Urlopy kategorii 81, 82, 83, 84.
92. Urlopy linie.
93. Zmiany przydziału.
94. Zwolnienia kategorii 81, 82, 83, 84.
95. Zwolnienia linie.

0. Pochwały, oznaki i odznaczenia. Powołani na Wieczną Wierę.

01. Powołani na Wieczną Wierę.
01. Pochwały.
02. Oznaki nadawane przez Naczelnika G. K. M.
03. Wpis oznakowane zagranicznych.

Sprostowania — pod tym samym tytułem, co punkt, który ulega sprostowaniu.

Wyjaśnienie. Znakowanie jest oparte na tej samej zasadzie co dziesiąty system znakowania w bibliografii. Wszystkie sprawy ułożone w rozkazach podzielone są na dziesiąte działów znaczących pierwszą cyfrą znaku (np. 2 — Zarządzenia bieżące, 4 — Drużyny i zreszenia i t. d.). W obrębie każdego działu można wprowadzić znowu podział na 10 poddziałów (np. 41 wpis drużyny, 44 wykreślenie staroszarharskich).

Przyjęto zasadę, że pierwsze dwie cyfry oznaczają dział i poddział, następnie, po kropce (w nawiasie) kolejny numer sprawy w danym punkcie N. G. K. M.

Sposób ten ułatwia porządkowanie spraw według treści i stala znaczenie tego samego rodzaju spraw tym samym znakem bez względu na to, że w pewnych rozkazach niema pewnych punktów.

Przyjęto zasadę, że pierwsze dwie cyfry oznaczają dział i poddział, następnie, po kropce (w nawiasie) kolejny numer sprawy w danym punkcie N. G. K. M.

Sposób ten ułatwia porządkowanie spraw według treści i stala znaczenie tego samego rodzaju spraw tym samym znakem bez względu na to, że w pewnych rozkazach niema pewnych punktów.

Przyjęto zasadę, że pierwsze dwie cyfry oznaczają dział i poddział, następnie, po kropce (w nawiasie) kolejny numer sprawy w danym punkcie N. G. K. M.

Sposób ten ułatwia porządkowanie spraw według treści i stala znaczenie tego samego rodzaju spraw tym samym znakem bez względu na to, że w pewnych rozkazach niema pewnych punktów.

Przyjęto zasadę, że pierwsze dwie cyfry oznaczają dział i poddział, następnie, po kropce (w nawiasie) kolejny numer sprawy w danym punkcie N. G. K. M.

Sposób ten ułatwia porządkowanie spraw według treści i stala znaczenie tego samego rodzaju spraw tym samym znakem bez względu na to, że w pewnych rozkazach niema pewnych punktów.

13(1) Zmiana Prawa i interpretacji. Rozkaz Naczelnictwa Z. H. P. L. 11, z dn. 11 sierpnia 1930, w tym samym, co niniejszy, numerze „Wiadomości Urzędowych” N. Z. H. P. podaje listopada nalogy w drużynach przeprowadzić nauczenie się Prawa według tego tekstu.

W Administracji „Harcerzista i Wiadomości Urzędowych” nalogy noszą tytuł Przysięczenia i Prawa z interpretacją w formie tabelki ściemnej oraz broszury.

13(2) Zmiana systemu raportowego. Wobec znacznego zapasu druków raportowych, których zaima podległa znaczna strata pieniędzy, oraz wobec opóźnienia przygotowania całego systemu raportowego i konieczności załatwienia tej sprawy po szczegółowym porozumieniu się z komendantami Chorągwi — uwielbiamy p. L. Rozkaz N. G. K. M. 12, z dn. 15 maja 1930 roku (Wiad. Urz. Nr. 6 str. 28) p. t. „Zmiana systemu raportowego”.

W sprawie raportów wszelkich jednostek i wpisów drużyny na rok 1931 obowiązują nadal przepisy „Instrukcji w sprawie raportów”, Rozkaz nr. 1928, str. 180 i 1.

13(3) Patroni drużyny.
W związku z 13(2) ulęga zmianie data nadawania przez drużyny zyciorysu Patrona (Rozkaz N. G. K. M. L. 6 z dn. 20.II.1930); nalogy go dotyczą do druku statystycznego, wydanego 15 grudnia do G. K. przez K. Ch.

3. POPARCIE WAŻNYCH WYDAWNICTW.
3(1) „Wskazówki dla skautmistrow”, teoria skautingu dla drużynowych, napisal gen. R. Baden-Powell, Skaut Naczelny, przełożył St. Sedlaczek.

Ponownie wracamy uwagę na te półteczną książkę. Znaleźną w bibliotece każdej drużyny i każdego instruktora. Zwalczają w okresie układania programów pracy, na początku roku harcerskiego będzie ona wielką pomocą dla drużynowych i starszyny.

3(2) „Rocznik Harcerski na r. 1928”. Zбір przepisów obowiązujących w Z. H. P.

Niechajna podręczna książka każdego pracownika harcerskiego, losów pozostałych egzemplarzy jest ograniczona, a nowego nakładu można się spodziewać dopiero po wejściu w życie nowych regulaminów, w każdym razie nie wcześniej niż przed upływem roku.

3(3) Ohozy letnie i kolonie harcerskie, instrukcja obowiązująca w opracowaniu nadzoru. Harcerski. Hm. Rp.

Książeczka ta, wydana na wiosnę r. b. jest aktualna netyklowo w okresie obozowym. Właśnie przy opracowywaniu sprawozdań z obozów w związku z tym notowania dowodzący dla ulepszenia obozów roku przyszłym i uzupełniania wykazy obozowego bardzo się przyda.

3(4) Harcerstwo w szkole. St. Sedlaczek, broszura w wydawnictwie „Wiadomości Urzędowych” Harcerskiej Służby czynników szkolnych z harcerzami.

4. DRUŻYNY.
41. Wpis drużyny. Nowe drużyny przyjęte do Z. H. P. (próbne): Chorągiew Krakowska: Oświęcim, J. Sobiechowski; Chorągiew Warszawska: Nisław, T. Kościusko; Ostrowiec, H. Dobrowskiego, Chorągiew Poznańska: Kiszewice, Piasł; Olski, J. Poniatowski; Ponięć, J. Poniatowski; Poznań, St. Żabowski; Warszawa, H. Traugott; Wrocław, J. Zawisz; Zbąszyń, A. Mickiewicz.

42. Wykreślenie drużyny. Chorągiew Łódzka: Tomaszów — Mazowiecki, St. Żabowski (rozwiązana); R. Traugott (rozwiązana); Chorągiew Poznańska: Sren, H. Sienkiewicz (rozwiązana); członkowie przydzieleni do drużyny im. Przemyslaw.

7. GŁÓWNA KWATERY.
7(1) Referat Skarżysko — Kierownik, mianowany dh. plk. Zygmunt Zaczekowski, Referat, dotychczasowy referent budżetowy — finansowy GR. dh. por. J. L. Lesniewski przydzielony do pomocy.

7(2) Sekretarz Główny Kwatery. Sekretarzem mianowany dh. Baltazar Podhorski.

7(3) Wzytatorzy. Wzytatorzem mianowany dh. Dr. Władysław Czaplinski, hm. Rp.

Za zgodność:
(—) B. Podhorski. (—) St. Sedlaczek, hm. Rp.
Sekretarz Główny Kwatery. Naczelnik Główny Kwatery M.

ROZKAZ NACZELNIKA GŁÓWNEJ KWATERY M. L. 16 z dnia 17 sierpnia 1930.

41. WPIS DRUŻYN NA ROK 1930. (ciąg dalszy).

- Chorągiew Lwowska**, Drużyny harcerskie: II Drohobycz,
- Chorągiew Łódzka**, D. próbne: Ozorków, St. Czarniecki.
- Chorągiew Mazowiecka**: D. Harcerskie: Grodzisk Mazowiecki — T. Kościuszko; Łomża — Grudziński, A. Małkowski, J. Sobieski; Milanówek — J. Kiliński; Mława — J. Poniatowski; Pruszków — St. Czarniecki; Pułtusk — T. Kościuszko; Przasnysz — J. Poniatowski; Skierniewice — Zawisza Czarny; Ursynów — J. Niemcewicz; Żyrardów — J. Poniatowski; H. Sienkiewicz.
- D. Przygotowawcze: Bielany — St. Żółkiewski; Brwinów — T. Kościuszko; Ciechanów — H. Dembiński, W. Łukasiński; Garwolin — Zawisza Czarny; Klaryseh — K. Pułaski; Krasnosielec — T. Kościuszko; Łomża — H. Dąbrowski, J. Poniatowski, Zawisza Czarny; Łowicz — J. Ordon, J. Poniatowski; Małkinia — T. Kościuszko; Mława — St. Żółkiewski; Ostrołęka — J. Poniatowski, Zawisza Czarny; Piastów — S. Czarniecki; Pułtusk — S. Czarniecki; Rawa Mazow. — A. Małkowski; Skierniewice — St. Staszic, R. Traugutt; Sochaczew — T. Kościuszko; Sokołów Podl. — J. Poniatowski; Trybki — J. Poniatowski; Wołomin — W. Lokietek; Wyszaków — J. Poniatowski; Żyrardów — R. Traugutt.
- D. Próbn e: Falenica — T. Kościuszko; Jabłonna Legj. — T. Kościuszko; Łomża — S. Czarniecki, Wilczęca; Mogielnica k/Grójca — W. Łukasiński; Ostrołęka — St. Żółkiewski; Ostrow Mazowiecki — T. Kościuszko; Pułtusk — Zawisza Czarny; Rembertów Stary — J. Wiśniowiecki; Sokołów Podlaski — T. Kościuszko; Szreńsk — T. Kościuszko; Węgrów — T. Kościuszko; Wyszaków — Zawisza Czarny; Zakroczym — T. Kościuszko; Żarów — W. Łukasiński.
- Chorągiew Płocka**, D. Harcerskie: Gostynin — Langiewicz; przygotowawcze: Ligowo — T. Kościuszko; Płock — Betley, Chopin, Czarniecki, Głowacki, Kiliński, Kościuszko, Mohort, ks. Skorupka; Płońsk: Kościuszko, Poniatowski; Sierpe: Jasiński, Traugutt; Starożyby: B. Chrobry; Wymyślin: Poniatowski; Wyszogród — T. Kościuszko.
- D. próbne. Bobrowniki: T. Kościuszko; Bodzanów: Zawisza Czarny; Czerników: Zawisza Czarny; Gąbin: T. Kościuszko; Mochów: H. Dąbrowski; Nowe Miasto — T. Kościuszko; Płock — Z. Czarny; Przedbórz — Zawisza Czarny, Raciąż — Zawisza Czarny; Tłuchów: T. Kościuszko.
- Chorągiew Włocławska**: D. harc. — Lipno — Żółkiewski; Włocławek — T. Kościuszko, Puławski.
- D. przygotowawcze. Aleksandrów — R. Traugutt; Dobrzyń — W. Lokietek; Kutno — H. Dąbrowski, Reytan; Lipno — Zawisza Czarny; Rypin — S. Czarniecki; Włocławek — S. Batory, Konarski, T. Kościuszko.
- D. przygotowawcze. Chodecz — T. Kościuszko; Aleksandrów — H. Dąbrowski; Kikół — R. Traugutt; Kutno — Chodkiewicz, T. Kościuszko, R. Traugutt; Rypin — T. Kościuszko; Służew — T. Kościuszko.
- Chorągiew Pomorska**: D. Harcerskie: Brodnica — T. Kościuszko; Chełmno — J. Haller; Chełmża — I. Padewski; Chojnice — J. Poniatowski; Grudziądz — St. Czarniecki, Sowiński, Zawisza Czarny; Kościerzyna — J. Haller, T. Kościuszko; Lubawa — H. Sienkiewicz; Nowe Miasto — J. Poniatowski; Starogard — T. Kościuszko, J. Poniatowski; Toruń — Jan z Kolna, T. Kościuszko.
- D. przygotowawcze: Chojnice — T. Kościuszko, St. Czarniecki; Golubin — T. Kościuszko; Grudziądz — T. Kościuszko, J. Poniatowski, Zawisza Czarny, Małoletnich Obronców Lwowa; Jabłonowo — J. Poniatowski; Kartuzy — T. Kościuszko; Lidzbark — J. Poniatowski; Lubawa — B. Chrobry, T. Kościuszko; Pelplin — R. Traugutt; Starogard — J. Sobieski; Tczew — H. Dąbrowski; Toruń — M. Kopernik, J. Poniatowski, Zawisza Czarny; Tuchola — T. Kościuszko, J. Poniatowski, J. Sobieski; Wąbrzeźno — J. Poniatowski.
- D. Próbn e: Chojnice — Zawisza Czarny; Chełmża — Zawisza Czarny; Działdowo — J. Piłsudski; Kozborowo — T. Kościuszko; Tczew — J. Sobieski; Toruń — J. Haller; Tuchola — St. Żółkiewski; Wąbrzeźno — T. Kościuszko.
- Chorągiew Poznańska**: D. prón e: Domasławek — B. Chrobry; Gostyń — Zawisza Czarny, St. Czarniecki; Grodzisk — T. Kościuszko; Inowrocław — St. Żółkiewski; Osiek — J. Poniatowski; Szamotuły — T. Kościuszko; Wyrzysk — T. Kościuszko.
- Chorągiew Radomska**: D. Harcerskie: Baćkowice — Głowacki; Białobrzeg — T. Kościuszko; Końskie — T. Kościuszko; Konieczna — St. Staszic; Opatów — T. Kościuszko, Pułaski; Ostrołęka — Langiewicz; Ostrowiec — T. Kościuszko; Radom — Czachowski; Solec — B. Głowacki.
- D. Przygotowawcze: Końskie — H. Dąbrowski, J. Poniatowski, R. Traugutt; Opoczno — T. Kościuszko; Ostrowiec — Pułaski, H. Sienkiewicz, J. Poniatowski; Przysucha — Ks. Skorupka; Radom — J. Kiliński, T. Kościuszko, Langiewicz, J. Sobieski, R. Traugutt, Zawisza Czarny; Sandomierz — Sokolnicki; Sienna — J. Piłsudski; Skarżysko — J. U. Niemcewicz; Solec — Józef Poniatowski.
- D. Pr ó b n e: Koźnice — T. Kościuszko; Niekań — T. Kościuszko; Ostrowia — H. Dąbrowski; Sandomierz — T. Kościuszko; Wąchock — H. Dąbrowski.
- D. Wilczęce: Sandomierz — B. Krzywousty.
- Chorągiew Śląska**, D. Harcerskie: Bielsko — T. Kościuszko; Cieszyn — J. Kiliński; Katowice — J. Poniatowski; Lubliniec — T. Kościuszko; Pszczyna — T. Kościuszko; Żąże — B. Chrobry.
- D. Przygotowawcze: Bielsko — Zawisza Czarny; Brzeziny — J. Sobieski; Cieszyn — Pułaski; Dąbrówka Mała — A. Mickiewicz; Królewska Huta — B. Chrobry; Murecki — T. Kościuszko; Pszczyna — St. Tarkowski; Rybnik-Paruszewice — Zawisza Czarny; Wyrwy — T. Kościuszko.
- D. Próbn e: Bielsko — J. Poniatowski; Cieszyn — H. Sienkiewicz; Czacowice — Bielsko — Stalmach; Czacowice-Dziedzice — J. Bem; Dziedzice — Ks. Londzin; Janowice — Zawisza Czarny; Katowice — Ligota — J. Sobieski; Katowice — Zawisza Czarny; Kostuchów — J. Słowacki; Miasteczko Tarn. Góry — T. Kościuszko; Orzesze — B. Chrobry; Rybnik — Janas Szawlej — T. Kościuszko; Tychy — T. Kościuszko.
- Chorągiew Zagłębiowska**: D. Harcerskie: Częstochowa — T. Kościuszko; Maczki — St. Batory; Ostrowy — K. Pułaski; Raków — T. Kościuszko; Sosnowiec — J. Poniatowski; Strzemieszyce — B. Głowacki; Zawiercie — R. Traugutt.
- D. przygotowawcze: Czeladź — T. Kościuszko; Częstochowa — W. Łukasiński, A. Mickiewicz; Dąbrowa Górnicza — Czachowski, Zawisza Czarny; Grodziec — St. Żółkiewski; Saturu — St. Czarniecki; Sosnowiec — B. Głowacki, T. Kościuszko, T. Kościuszko, B. Prus, S. Staszic, Zawisza Czarny; Zawiercie — B. Głowacki, T. Kościuszko.
- D. próbne: Bolesław — J. Poniatowski; Częstochowa — Zawisza Czarny; Olkusz — T. Kościuszko; Porebka-Pekin — A. Małkowski; Zawiercie — J. Poniatowski, Pułaski, Zawisza Czarny, Żółkiewski.

(—) **Wojtczak**, ph.
Za Kier. Wydz. Org.

(—) **St. Sedlaczek**, Hm. Rp.
Naczelnik Głównej Kwatery.

Wydawca: Naczelnictwo Z. H. P. w osobie Stanisława SEDLACZKA, Warszawa, Zielna 35 m. 9. Telefon 101-20.

Redaktor: Stanisław SEDLACZEK.

Administracja: Zielna 35 m. 9; tel. 101-20, od 10 do 12. Konto P. K. O. 10020.

Druk. „LECH”, Warszawa, Koszykowa 33